

Adolescente difícil y Terapia familiar

«RELATES.Red Europea y Latinoamericana de Escuelas Sistémicas»
«www.redrelates.org» «www.redrelates-boletin.org»

«Adolescente Difícil y Terapia Familiar.Matteo Selvini. Director Scuola di Psicoterapia Mara Selvini Palazzoli, Italia»
«www.scuolamaraselvini.it»

«Matteo Selvini.Director Scuola di Psicoterapia Mara Selvini Palazzoli. Italia»

Me gusta mucho este tema de los adolescentes reacios, porque he dedicado una buena parte de mi vida profesional, que son más de 25 años, en la que casi todas las semanas tengo una nueva cita con un adolescente que está traído, “reacio” en el sentido de que está traído a la terapia por los padres, en general. Y sobre todo porque en mi investigación he visto que, según mi experiencia, es muy eficaz un primer encuentro con el adolescente junto con los padres, que es algo muy raro en la práctica de los especialistas, porque todos los psicoanalistas, todos los cognitivos, todas las otras formas de psicoterapia siempre hacen el primer encuentro con el adolescente solo, también cuando es reacio, cuando es obligado a la terapia. Y yo estoy muy convencido de que esto es un error muy grave. He visto muchas veces el fracaso de este tipo de terapias individuales con adolescentes que no piden ayuda y que son empujados a la terapia por los padres.

Por eso yo quiero difundir mi experiencia de que la primera sesión juntos es una sesión que puede ser muy difícil, pero también es una sesión muy eficaz. Es un poco una lucha científica para favorecer esta práctica, sobre todo porque veo que hay también algunos sistémicos que hacen algo diferente, como ver antes a los padres y después al adolescente, lo cual yo considero que es un error. Es una lucha entre la psicoterapia, pero también entre el mundo sistémico.

Las situaciones que yo estoy discutiendo en este tipo de seminario como hoy es que, con la presencia de los padres, el objetivo del terapeuta es crear un ligamen, una alianza lo más intensa posible con el adolescente, y que la presencia de los padres puede favorecer esto, y que el mismo adolescente en la sesión individual, cuando está pasivo positivo, prácticamente nos hace impotentes. Y el hecho de hablar del adolescente con los padres muy a menudo va a activar una reacción del adolescente, que va a implicarse con nosotros. Esto es la posibilidad *en plus*.

También podemos observar cosas en la sesión familiar que nos ayudan a decir algo al adolescente; podemos decir al adolescente que hemos visto lo que pasa entre él y su padre, él y su madre. Eso es una observación que podemos hacer solo en una sesión familiar y no en una sesión individual.

Es por eso que mi convencimiento es que, para implicar al adolescente reacio, la sesión familiar es mucho más eficaz.

A mis estudiantes les digo que puede ser una buena idea trabajar en equipos durante estos primeros encuentros, porque es verdad que son encuentros bastante difíciles porque a veces hay dinámicas conflictivas; a veces también violentas en las familias. Yo intento preparar muy bien... yo intento ayudar a los jóvenes terapeutas con el esquema de cómo se conduce una sesión como esta; intento ser muy prescriptivo diciendo: "La primera pregunta es '¿Con qué año he venido a esta cita?'". Yo creo que tener un programa muy claro ayuda al joven terapeuta. El otro aviso que puedo dar es que se puede trabajar en equipo, que, para un joven terapeuta, la posibilidad de trabajar entre dos y suspender la sesión después de una media hora o cuarenta y cinco minutos para reflexionar un poco, creo que puede ser una buena experiencia de autoformación para Italia.

Me gustaría añadir que espero que este tipo de modelo... Estoy luchando por un modelo sistémico donde la parte individual está más integrada, donde podemos, como sistémicos, aprender de la teoría del apego, de la teoría postraumática..., todo lo que es más interesante también a nivel individual.

Esta es mi idea para el futuro de la terapia sistémica, que se llama "terapia sistémica" donde el recurso de la terapia familiar, de la familia, se ha valorizado de forma más integrada con todas las teorías sobre el funcionamiento individual, que hasta ahora la sistémica no ha valorizado bastante, sobre todo, todos los diagnósticos vinculados al postraumático, al disociativo..., a toda esta área que tradicionalmente no ha sido parte de la sistémica.

«Adolescente Difícil y Terapia Familiar» «Matteo Selvini. Director Scuola di Psicoterapia Mara Selvini Palazzoli, Italia»
«www.scuolamaraselvini.it»

«RELATES» «Red Europea y Latinoamericana de Escuelas Sistémicas»
«www.redrelates.org» «www.redrelates-boletin.org»

Adolescent difícil i teràpia familiar

«RELATES. Xarxa Europea i Llatinoamericana d'Escoles Sistèmiques»

«www.redrelates.org» «www.redrelates-boletin.org»

«Adolescent difícil i teràpia familiar. Matteo Selvini. Director de l'Scuola di Psicoterapia Mara Selvini Palazzoli, Itàlia»

«www.scuolamaraselvini.it»

«Matteo Selvini. Director de l'Scuola di Psicoterapia Mara Selvini Palazzoli. Itàlia»

M'agrada molt aquest tema dels adolescents poc inclinats, perquè hi he dedicat una bona part de la meua vida professional, que són més de vint-i-cinc anys, en la qual gairebé cada setmana tinc una nova cita amb un adolescent que és portat, «poc inclinat» en el sentit que és portat a la teràpia pels pares, en general. I sobretot perquè en la meua recerca he vist que, segons la meua experiència, és molt eficaç una primera trobada amb l'adolescent juntament amb els pares, que és una cosa molt rara en la pràctica dels especialistes, perquè tots els psicoanalistes, tots els cognitius, totes les altres formes de psicoteràpia sempre fan la primera trobada amb l'adolescent a soles, també quan és poc inclinat, quan és obligat a la teràpia. I jo estic molt convençut que això és un error molt greu. He vist moltes vegades el fracàs d'aquest tipus de teràpies individuals amb adolescents que no demanen ajuda i que són empesos a la teràpia pels pares.

Per això jo vull difondre la meua experiència que la primera sessió junts és una sessió que pot ser molt difícil, però també és una sessió molt eficaç. És una mica una lluita científica per a afavorir aquesta pràctica, sobretot perquè veig que hi ha també alguns sistèmics que fan alguna cosa diferent, com veure abans els pares i després l'adolescent, la qual cosa jo considero que és un error. És una lluita entre la psicoteràpia, però també entre el món sistèmic.

Les situacions que jo estic discutint en aquest tipus de seminari com avui és que, amb la presència dels pares, l'objectiu del terapeuta és crear un lligam, una aliança al més intensa possible amb l'adolescent, i que la presència dels pares pot afavorir-ho, i que el propi adolescent en la sessió individual, quan està passiu positiu, pràcticament ens fa impotents. El fet de parlar de l'adolescent amb els pares molt sovint activarà una reacció de l'adolescent, que s'implicarà amb nosaltres. Això és la possibilitat *en plus*. També podem observar coses en la sessió familiar que ens ajuden a dir alguna cosa a l'adolescent; podem dir a l'adolescent que hem vist el que passa entre ell i el seu pare, ell i la seva mare. Això és una observació que podem fer només en una sessió familiar i no en una sessió individual.

És per això que el meu convenciment és que, per a implicar l'adolescent poc inclinat, la sessió familiar és molt més eficaç.

Als meus estudiants els dic que pot ser una bona idea treballar en equips durant aquestes primeres trobades, perquè és veritat que són trobades bastant difícils perquè de vegades hi ha dinàmiques conflictives; de vegades també violentes en les famílies. Jo intento preparar molt bé... jo intento ajudar els joves terapeutes amb l'esquema de com es condueix una sessió com aquesta; intento ser molt prescriptiu dient: «La primera pregunta és: "Amb quin any he vingut a aquesta cita?"». Jo crec que tenir un programa molt clar ajuda el jove terapeuta. L'altre avís que puc donar és que es pot treballar en equip, que, per a un jove terapeuta, la possibilitat de treballar entre dos i suspendre la sessió després d'una mitja hora o quaranta-cinc minuts per a reflexionar una mica, crec que pot ser una bona experiència d'autoformació per a Itàlia.

M'agradaria afegir que espero que aquest tipus de model... Estic lluitant per un model sistèmic on la part individual està més integrada, on podem, com a sistèmics, aprendre de la teoria de l'aferrament, de la teoria posttraumàtica..., tot el que és més interessant també a nivell individual.

Aquesta és la meua idea per al futur de la teràpia sistèmica, que es diu «teràpia sistèmica», on el recurs de la teràpia familiar, de la família, s'ha valoritzat de forma més integrada amb totes les teories sobre el funcionament individual, que fins ara la sistèmica no ha valoritzat prou, sobretot, tots els diagnòstics vinculats al posttraumàtic, al dissociatiu..., a tota aquesta àrea que tradicionalment no ha estat part de la sistèmica.

«Adolescent difícil i teràpia familiar» «Matteo Selvini. Director de l'Scuola di Psicoterapia Mara Selvini Palazzoli, Itàlia»
«www.scuolamaraselvini.it»

«RELATES» «Xarxa Europea i Llatinoamericana d'Escoles Sistèmiques»
«www.redrelates.org» «www.redrelates-boletin.org»